

"AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA" (Róma 1:16)

A hit az a lelki képesség, amely az embert minden más teremtmény fölé emeli és amellyel — mint a radar készülékkel a fül számára hallhatatlan távoli hangrezgéseket — Isten metafizikai valóságát fölfogni és érzékelni tudjuk. Az élő hit ennél is több, mert Isten valóságát nemcsak érzékeli, hanem felénk nyújtott ígéreteit megragadja és magáévá teszi. "Mert szívvel hiszünk és szájjal tesszünk vallást az üdvösségre" (Róm. 10:10). Minden ami él, növekszik, így az élő hitnek is növekednie kell (Luk. 17:5). Nem azért írunk a hitvallásról, hogy szépcensengő hitvalló szavakat tanítsunk, hanem, hogy hitbeli meggyőződésre segítsünk és hitből fakadó életre neveljünk. A hitvallást ugyanis nem elmondani kell mások megfogalmazásában, hanem megélni azt, a magunk életmegnyilvánulásaiban. A hitvallás teológiai tételek rendszerbefoglalása, de a hit megvallása bizonyoságtevő élet. Az Apostoli Hitvallás klasz-

HITEM

*Hitem imbolygó gyertyaláng,
lelkem sötétjét űzi szét,
ezt a lángot — én Istenem! —
ne engedd kilobbanni még!
Vinni szeretném, vinni végig
magammal, míg az óra üt,
hogy életem sok útvesztőjén
utat mutasson mindennűt!*

*Uram, ne engedd, hogy a lángot
kétkedés, közöny oltsa ki,
pogány viharok vad szelében
szeretném é g v e hordani,
hogy a lángot, mit TE gyújtottál,
— ha majd behunyom a szemem —
lobogva, égőn adjam vissza
Neked, én Uram, Istenem!*

AZ APOSTOLI HITVALLÁS

*Hiszek Jézus Krisztusban,
Ő egyszülött Fiában, mi Urunkban,
Ki fogantaték Szentlélektől,
Születék Szűz Máriától...*

szikus foglalata annak a hitbeli meggyőződésnek, amelyet ki-ki a saját megvallásában az élet nyelvére kell, hogy lefordítson.

Az Apostoli Hitvallás második és legnagyobb szakasza Jézus Krisztusban való hitünknek megvallása. Nem hiába Ő a Szentháromság hozzánk legközelebb álló személye. Róla van a legtöbb mondanivalónk. Külön kell szólnunk az Ő személyéről és külön a váltáság munkájáról.

HISZEK JÉZUS KRISZTUSBAN!

Az élő hit a Jézus Krisztusban való hit. Nem elég azt mondanom: hiszek Istenben. Isten Jézus Krisztusban jött közel hozzánk. Aki azt mondta magáról: "Senki sem jöhet az Atyához, hanem ha én általam." Mert: "Én vagyok az út." És nemcsak egy út a sok közül, hanem az egyetlen út. Az üdvkeresők számára ma is ez a Szentírás egyértelmű válasza: "Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözlösz..." (Csel. 16:31). Hiszek egy isteni személyiségben, ez azt is jelenti, hogy nem egy felekezetben és nem emberekben hiszek, hanem Jézus Krisztusban. "Akiiben van a mi váltáságunk az ő vére által a bűnöknek bocsánata..." "Mert Istennek valamennyi ígérete Őbenne lett igenné és Őbenne lett Ámenné az Isten dicsőségére" (2Kor. 1:20). Ez nemcsak annyit jelent, hogy hiszek Róla, vagy felőle valamit. Nem egyszerűen hiszem, Jézus Krisztust — hogy Ő volt, vagy van —, hanem hiszek Őbenne.

Valakiben hinni pedig annyit jelent, mint bízni benne. Bízni pedig csak egy élő személyben lehet. Amikor ki-ki megvallom, hogy hiszek Jézus Krisztusban, ezzel azt is megvallom, hogy Ő számomra nem történelmi múlt, hanem élő valóság, Akivel számolni lehet; nem mennyei vagy teológiai messzeségben van tőlem, hanem olyan megtapasztalható közelségben, hogy rábízhatom az életemet.

Ő EGYSZÜLÖTT FIÁBAN...

Ebben a kifejezésben arról teszünk vallomást, hogy Jézus Krisztus Isten Fia. A Biblia János apostol szavai szerint (20:31) ebből a különleges célból íródott: "Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus Krisztus az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az Ő nevében." Jézus Krisztus Istensége hitünk alapvető igazsága, mert: "...valamely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, az nincs az Istentől" (I. János 4:3). Mindenki annyira hívő és keresztyén, amennyire a Krisztust Istennek hiszi és ismeri el.

Isten egyszülöttje tehát valóságos Isten. Erre mindenek előtt maga Jézus Krisztus tart igényt. Az evangéliumok tanúsága szerint a zsidók szörnyű megbotránkozására félreértéketlenül Istennek jelentette ki magát. "Én és az Atya egy vagyunk." "Az Isten Fia vagyok!" "...az Atya énbenem van és én őbenne vagyok" (Ján. 10:30–38). "Aki engem látott látta az Atyát... higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya én bennem van" (Ján. 14:9–11).

Az Ő istenségéről bizonyosságot tettek az apostolok is. Tamás: "Én Uram és én Istenem!" Pál apostol: "Aki képe a láthatatlan Istennek" (Kol. 1:15). "Mert Őbenne lakozik

Published semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
748 Fordham Rd., Palm Bay, Fla. 32905

Editor — Szerkesztő:
Rev. JOHN VADÁSZ HUNTER
P. O. Box 826,
Monterey Park, Cal. 91754
Tel.: (213) 284-5470

A szerkesztő bizottság tagjai:
Dr. Haraszi Sándor, Fülöp Árpád,
Gerő Sándor

Second Class Postage Paid
at Cleveland, Ohio

Subscription fee: \$10.00 per year

Send subscription and change of
address to:

Mrs. MARY STEG
321 Wilbur Ct., Palm Bay, Fla. 32905
Tel.: (305) 723-0864

FONTOS:

Címváltozásukat kérjük jelentsék
Mrs. Mary Steg lapkezelőnek.

Lapzárás ideje 30 nappal a megjelenés előtt
minden hónap elseje és tizenötödike. Sür-
gős hírek a lap megjelenése előtt tíz nappal
beküldhetők.

Printed by Classic Printing Corporation
9527 Madison Ave., Cleveland, Ohio 44102

SZÖVETSÉGI VEZETŐK CÍMTÁRA:
Elnök: SCHAFER FERENC, 307 Algon-
quin Ave., North Bay, Ont., Canada P1B
4W1 — Tel.: (705) 474-3610
Alelnök: DR. HENRY AUSTIN, 2 High
St., New Brunswick, NJ 08901 — Tel.: (201)
545-1392
Főtájtár: REV. WILLIAM BALÁZS MOL-
NÁR, 92 Thunderbird Dr., Naugatuck, CT
06770 — Tel.: (203) 723-1568
Pénztáros: DRESCHER LAJOS, 2636 East
124th St., Cleveland, OH 44120 — Tel.:
(216) 231-0038
Misszió és Irodalmi Bizottság elnöke: DR.
BÍRÓ LÁSZLÓ, 750 Fordham Road, Palm
Bay, FL 32905 — Tel. (lakás): (305)
723-4627, iroda: (305) 724-1580
Pénzügyi Bizottság elnöke: KISH ELEMÉR
924 Congress St., Fairfield, CT 06432 —
Tel.: (203) 259-3276
Bethesda Otthon igazgatója: KISH J.
ERNŐ, 748 Fordham Road, Palm Bay, FL
32905 — Tel.: (305) 723-3288

az istenségnek egész teljessége testi-
leg” (Kol. 2:9).

Krisztus tehát Istennek önkijelen-
tése: mert *“Isten megjelent testben”*
(Tim. I. 3:16), *“...aki mindenkinek
felette örökké állandó Isten”* (Róm.
9:5).

Istennek kellett lennie, mert Is-
tent senki sem engesztelheti ki, csak
Isten. Kevesebb nem volt elég
ahhoz, hogy betölthesse a törvény jo-
gos követelését. A bukott emberi
nemzetségen kívülről kellett jönnie,
hogy valamiképpen üdvözíthesse is
azokat.

Ugyanakkor *valóságos ember is,*

mert: *“...mindenestől fogva hason-
latosnak kellett lennie az atyafiak-
hoz, hogy könyörülő legyen és hív fő-
pap az Isten előtt való dolgokban,
hogy engesztelést szerezzen a nép bü-
neiért”* (Zsid. 2:17).

Ha Isten egy angyalt küldött volna
hozzánk és az beszélt volna nekünk
szent életről, bűn fölött való győze-
delemről, azt mondtuk volna neki:
“Könnyű neked, mert angyal vagy és
nem tudod mit jelent embernek
lenni és e földön élni!” De Jézus
Krisztus ember volt, hozzánk ha-
sonló, e bűn testének hasonlatossá-
gában, aki mindenkiben megkísér-
tetett, kivéve a bűnt. Önmagát meg-
üresítve szolgai formát vett föl.
*“...de nem úgy lett azzá, ami eddig
nem volt, hogy megszűnt volna len-
ni, ami eddig volt, hanem csak elrej-
tette ami volt s azt mutatta ami lett”*
(Augusztinus).

Ez pedig azt jelenti, hogy Jézus
Krisztus *valóságos Isten és valóságos
ember*, meg nem csorbítva és össze
nem elegyítve, Akiben a két termé-
szet megkülönböztethetetlenül és el-
választhatatlanul egy. A két termé-
szet birtokosa egy személy, a Szent-
háromság-Isten második személye,
Jézus Krisztus a bűnöknek egyedüli
reménysége és üdvösségünknek ki-
apadhatatlan forrása.

Valóságos isteni és valóságos em-
beri természet eléggé soha nem cso-
dálható páratlan szépséggel tükrö-
ződik az evangéliumokból. Például a
tengeren: egyik pillanatban nyug-
szik, mint a pihenést igénylő fáradt
ember; a másik pillanatban a ter-
mészeti elemeknek parancsol, mint
Isten. Bethániában: egyik percben
siratja Lázárt, mert elbúsult és igen
megrendült lelkében, mint a többi
érző ember; a következő percekben
egyetlen szavával föltámasztja a már
oszladozó halottat, mint hatalmas
Isten (Ján. 16:43).

Az érzékeny gyermeklelkek nem
idegenkedtek Tőle — bizalommal,
bátran jöttek Hozzá, mint szelíd em-
berbaráthoz; de a fegyveres katonák
meghátráltak és a földre estek előtte.
— A szenvedőket meggyógyította, a
halottakat föltámasztotta, *mint Is-
ten*, de maga szenvedésekkel telve
kiáltotta: *“Én Istenem, ... miért
hagytál el engemet!”* — és nagy szó-
val kibocsátva lelkét meghalt, *mint
ember*. — Egyik nap eltemetik, el-
siratják, mint halott embert, har-
madnapon csodálják és imádják,

mint Élő-Istent. — Azt mondja Róla
a próféta, ő az “Immánuel — velünk
az Isten!” — mégis mint ember, erős
kiáltás és könnyhullatás közben já-
rult a kegyelem királyi székéhez
(Zsid. 5:7). A Szentírás egyik helyen
úgy mutatja be, mint királyok kirá-
lya, és uraknak Ura, a másikon,
mint fájdalmak férfja és betegségek
ismerője. Valóságos Isten és valósá-
gos Ember, Istenember Ő!

A testté lett Ige a Szentháromság
ellenképe. Ott egy természet három
személyben; itt két természet egy sze-
mélyben. Isten és emberi természet a
Jézus Krisztusban. Hogy ez mimó-
don lehetséges, hogy Jézus Krisztus
Isten is, meg Ember is; hogy isten-
sége szerint azonos lényegű az Atyá-
val, mint Ember, azonos lényegű mi-
velünk; hogy Ő két természet isteni
és emberi, és a két természet össze
nem keveredik, de szét sem választ-
hatók, hanem örökre egyet alkot-
nak; erre az emberi logika és a hitet-
len kritika azt mondja: *lehetetlen*; a
hit nyíltan ezt vallja: *felette nagy
titok ez!* Vagyis merő észigazságban
föl nem oldható, a bölcséleti elme ki
nem merítheti, ha mindjárt a leg-
mélyebben járó filozófiától veszi is
kölcson a fogalmait. Ezt a titkot
most sem megoldani akarjuk, ha-
nem az imádat és csodálat lelkével
rámutatni kívánunk erre a titokra.
A Szentírás nem vitatkozik, nem bi-
zonyít, hanem kijelent és a hívő em-
ber térde-fejet hajt a kijelentés Is-
tene előtt. Mert minden versengés
nélkül nagy a kegyességnek eme
titka: Isten megjelent testben! (1Tim
3:16.)

MI URUNKBAN

Az Apostoli Hitvallásban Jézus
Krisztust nemcsak Úrnak, hanem
Urunknak valljuk. Minden jelenlegi
széttagoltsága ellenére az Apostoli
Hitvallás tételeiben, minden magát
kereszténynek valló egyház egyet ért
ma is, de az egyes kitételeknek fele-
kezeteként más és más a zöngéje. A
kötelező szerénység megtartása mel-
lett szabadjon arra hivatkoznom,
hogy különösen ennél a tételnél már
húrok rezdülnek meg egy újjászüle-
tett hívő szívében (amilyen szeret-
nénk tenni gyülekezeteink minden
tagját), mint egy átlagkeresztény szí-
vében. Nekünk baptistáknak csak a
legjellegzetesebb tanításunk, *de nem
a leglényegesebb*. “A leglényegesebb
különbség, ami köztünk és más fele-

kezetek között van, ez Jézus Krisztus különleges Uralma. Az a tény, hogy Jézus Krisztus személyes, közvetlen és mindenek felett való Ura az életemnek. Ez tesz minket az egész világon valami különös néppé” — mondotta Dr. Ohrn, a Baptista Világszövetség főtitkára (Bp. 1956. aug. 4-én).

Amikor az Apostoli Hitvallásnak ezt a tételét kimondjuk — a mi Urunkban —, számunkra ez nem azt jelenti, hogy Jézus Krisztus egy Úr (a sok közül), hanem egyetlen és mindenek felett való Úr. Nem azt jelenti, hogy volt valaha és lesz valamikor, valami távoli bizonytalan jövőben; hanem most, közvetlen és valóságos ura az életemnek. És ez annyit jelent, hogy elsősorban nem a lelkipásztornak vagy a hitvesemnek, hanem egyenesen és közvetlenül az ekklezsia Fejének, Jézus Krisztusnak tartozom felelősséggel. Ez az igazi hívő lelkiismeret.

Ezért van az, hogy egy hívőnek mit szabad és mit nem szabad; hanem a Zsid. 8:10 értelmében (*“adom az én törvényemet az ő elméjökbe és szívökbe írom azokat”*) arra neveljük tagjainkat, hogy mindenki saját magában döntse el, hogy mi az amit jó lelkiismerettel megtehet vagy nem tehet; tudván, hogy minden tettéért személy szerint felelős Isten előtt. Ezért nincs sem pápánk, sem püspökünk, és semmiféle olyan tekintéllyel felruházott emberünk, aki hatalmi szóval beavatkozhatna gyülekezeti vagy egyéni életünkbe, vagy bármire is kötelezhetne minket. És mindez nem tesz felelőtlennek vagy szabadossá, hanem olyan valósággá és közvetlenné teszi az élő Jézus Krisztus uralmát, hogy ez minden földi tekintéllynél jobban megszabja a hívő lelkiismeret magatartását.

A római katolikusnak el kell fogadnia, amit a pápa mond. A luteránusnak *el kell fogadnia* Luther tanait, a kálvinistának Kálvinét, mert csak addig luteránus és csak addig kálvinista, amíg ezt megteszi. Nekünk nincsenek ilyen tanaink, de nem is érezzük ennek hiányát.

Ebből a hitvallásból fakad az önkéntes gyülekezeti tagság is. A gyülekezethez való tartozás csak természetes következménye és velejárója a Krisztushoz való tartozásnak. Nem lehet (de legalábbis nem lehetne!) senkisem addig gyülekezeti tag, amíg el nem fogadta, a maga számára is érvényesen Jézus Krisztus

uralmát; és amíg ennek megnyugtató tanújelét nem adta. Mert a gyülekezet nem más, mint a Krisztus uralma alatt élő egyének egymással való közössége. Ahogy az énekíró mondja: *“Szívem nem ismer kényszert, Önként szolgálom Őt”*. Azt kell mondanom, ha ez nem így volna, egy percig sem lennék baptista. Boldog vagyok, hogy ebben a közösségben ismertem meg az én Uramat.

Távol legyen tőlem, hogy önmagunkat tömjénezsem, nincs szánelomra méltóbb egy öntetszelgő keresztyénél. Balgatók volnánk és jajj lenne nekünk, ha ez most némeleket elbizakodottá tenné. Ehelyett személy szerint a szép hitelvi igazságnak a mérlegére, megvizsgálva, hogy a gyakorlati életünkben is így vannak-e ezek? Az eszményt látnunk kell ahhoz, hogy el is érhessek.

KIFOGANTATÉK SZENTLELEKTŐL, SZÜLETEK SZÜZ MÁRIÁTÓL

Emberi természete az időben született, de isteni lénye öröktől fogva van. Miután vállalta az emberi természetet. Vállalta azt a módot is, ahogyan mi emberek a világra jöttünk. “Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta az Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa” (Gal. 4:4). A tény, hogy született nem kisebb csoda annál, hogy szüztől született. “Ha emberré tudott lenni, igazán a legkisebb probléma a láncolatban az a mód, ahogyan ezt megtette. Ha te fölta-láld a módját annak, hogy a föld óceánjait beleszorítsd egy gyűszűbe, megkonstruáld hozzá a gyűszűt is.” Vajon nagyobb dolog volt szüztől születni, mint világot teremteni?

Ágoston így érvelt: minden élet ma is Isten teremtménye egy természet adta úton, egy férfi és egy nő által. Ez a születésnek jól ismert és természetes módja. De Isten egyszer életet hozott létre úgy, hogy nem vett igénybe *senkit*. Ez lett az első ember, Ádám. Létre hozott egy életet úgy, hogy csak a *férfit* vette igénybe; és *ő* lett anyja minden élőnek”. Egyszer pedig létre hozott egy életet, amikor csak a *nőt* vette igénybe, és *Ő* lett a második Ádám, a kígyótaposó aszszony-magva, Jézus Krisztus.

A szüztől való születés ősidőktől fogva nagy botránykő volt az értelem előtt. Sokan nevettek rajta, mond-

ván, hogy a modern tudomány világánál ez teljesen képtelenség, ilyesmit hinni elmaradottság. És mit tesz Isten? Éppen ez a modern tudomány számol be napjainkban a szűznemzés lehetséges voltáról (Élet és Tudomány, XIV. évf., 49. sz.). Nem mintha Krisztus természetfeletti születése bármilyen analógiával magyarázható lenne, vagy mintha éppen természettudományos magyarázatra szorulna; de öröm szemlélni, hogy az ész előtt álló botránykövet Isten a tudomány által teheti félre, amelyet sokan éppen az értelem jegyében tettek maguk elé. Ma már a szüztől való születés tényét a tudomány jel-szavával nem lehet gúnyosan kinevetni. Mindezzel nem lett felesleges a hit. Jézus Krisztus szüztől való születése továbbra is megmarad a hit tárgya, de elvétetett egy értelmi akadály, hogy minden száj bedugattassék.

A születés csoda volt, ami pedig ezáltal kinyilatkoztatásra került, az öröktől fogva való isteni titok: Isten emberré lett. A hívő szív ámulattal áll meg e csoda előtt és a betlehemi pásztorok és a napkeleti bölcsek mellé térdelve Pál szavait mondta: “Óh Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei” (Róm. 11:33). “Újjongjon a világ, melynek megváltására jött az, aki által lett a világ” (Ágoston).

Herjeczki András

“ÉS HÍVJÁK NEVÉT: ...

És. 9:6

Csodálatosnak,

A nagy próféta így ismerteti a Gyermekeket, Ki a sötétet fényessé teszi.

Hívjuk nevét: **Csodálatosnak** mi emberek; kiket szeretett, kikért szegénnyé lett és megvetett.

Hívjuk Nevét **Csodálatosnak!**

Ismerjük e Név erejét, e Névben hirdetjük az Igét, e Névben gyógyul a beteg, e Név hallására a pokol is remeg.

Jézus nevében hatalom rejlik. Lesz idő, mikor e Névre minden térd meghajlik.

Herjeczki Andrásné

Szemle

Napjainkban túl sokat beszélnek, írnak arról, miért lehet jobban elkészülni az igehirdetésekkel, miért válhat az igehirdető jobb szóonkká. Nem tekinthetünk vissza nagy múltra az igehirdetői szolgálatban. Általában hetenként 4-5 alkalommal van igehirdetői szolgálatom, 6 évig rádión hirdettem az igét. Visszanézve a múltra és előre nézve a jövőre, meg kell állapítanom azt, hogy még sokat kell fejlődni ahhoz, hogy életem legjobb igehirdetését elmondhassam.

Szemlénknek ma nem az a célja, hogy nálamnál sokkal több tapasztalattal rendelkező szolgatársaknak elmondjam, szerintem milyen a jó igehirdetés, a cél az, hogy néhány sort írjak arról, miként nevelhetjük magunkat jó igehallgatókká.

Azok, akik az igehirdetést hallgatják, felelősek azért, hogy fejlődjenek az igehallgatásban. Nem méltányos az, hogy ebből az szempontból csak az igehirdetőt bíráljuk és minden felelősség rajta legyen. Tény az, hogy az igehirdetőnek jut a nagyobb felelősség az evangélium hirdetésében, de a hallgatónak sem szabad a felelősségét lekicsinyelni. Az Úr Jézus Krisztus ezt mondja: "Akinek van füle a hallásra, hallja" Máté 11:15.

Az U.S. News and World Report, 1980. május 26. számában egy cikk jelent meg, miként fejlődhetünk a beszédek hallgatásában. Nyolc pont volt megemlítve. Egy kis változással alkalmazzuk ezt a helyes igehallgatásra.

1. Nagyon figyelj arra, ami elhangzik, ne engedd, hogy körülöttesd valami zavar figyelmedet elvegye a beszédről. Összpontosítsd elméd az igehallgatásra.

2. Halld meg azt, hogy mit mond az igehirdető arról, ami rád vonatkozik, a te szükségidet, reménységeidet megemlítve. Kérdezd magadtól: miként tudod ezt saját életedre alkalmazni.

3. Légy figyelmes, ne engedd gondolataid elkalandozni, gondolataidat ne szaladj az igehirdetőt megelőzni. Figyelj arra, amit mondott és mondani fog.

4. Keresd meg, hogy mi az igehirdető célja és amennyire csak lehet, tedd a magad céljává is.

5. Hallgass figyelmesen mi a beszéd központi témája, ne engedd, hogy az illusztrációk néhány statisztikai

adatot, elterelje figyelmed a központi témáról.

6. Vedd tervebe, hogy másoknak mondj valamit az igehirdetésről a következő órákban. Nagyon sok jó szolgálatot teszel a célnak, ha határozottan szétválasztod a beszédből vett idézeteket és saját véleményed. Hallgasd az igét figyelmesen, hogy valóban azt mondhasd, ami elhangzott és ne azt, amit szerettél volna hallani.

7. Készítsél feljegyzéseket az igehirdetésről, ha lehet jegyezd fel a központi témát, a beszéd vázlatát, idézeteket a beszédből.

8. Fogadd el a felelősséget, ami az igehallgatással jár, mert az igehallgatás úgy a szólóra, mint a hallga-

Lázár feltámasztásakor (János 11:39) az Úr Jézusnak egyetlen szavába került volna, hogy a sziklasír szájáról elhengerüljön a kő, de ő nem ezt tette. Az emberek szolgálatát vette igénybe. Vajon mi ennek a magyarázata?

* * *

A kérdés valóban megokolt és arra utal, hogy a kérdező elmélyülten olvassa az Igét. Az Úr Jézus legnagyobb csodatételét akkor vitte véghez, amikor a már negyednapja halott Lázárt feltámasztotta. Nem alaptalan az a feltevés, hogy az Úr Jézus azért szólította néven Lázárt, mert ha csak általánosságban azt mondja: Halott támadj fel, akkor szavára a temető összes halottai életre keltek volna. Ebben kételkedni nincs okunk.

De éppen ebből ered a kérdés, hogy miért nem csodatevő hatalmával hengerítette el a sír szájáról a követ? Miért nem szava hatalmával oldozta le Lázár kezeiről és lábairól a köteleket? Miért kérdezte a jelenlevőktől: "Hová helyeztéték őt?" Akinek hatalma volt a megholtat életre támasztani, vajon rá volt-e utalva arra, hogy megmutassák neki a sírt? Természetesen nem. Akkor pedig az emberekhez intézet minden kérdésével valami célja volt.

a) A csoda ebben az esetben nem csak a Lázár feltámasztása volt, ha-

tóra felelősséggel jár. A felelősség nem egyoldalú.

Gyakorlott igehirdetők, akik sok éves gyakorlattal rendelkeznek, elmondhatják azt, hogy a jó igehallgatók egy gyenre, közepes beszédet egy kiváló üzenetté alakíthatnak. De ugyanakkor a figyelmetlen, az igehirdetés hallgatására fel nem készült hallgató, a legjobb beszédet is önmaga számára kudarccá teheti.

A helyes igehirdetés hallgatásának legjobb bizonyítéka az, hogy az ige tanácsaiból, tanításaiból mennyit valósítunk meg mindennapi életünkben.

"Az Igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat. Jakab ap. 1:22.

nem az is, hogy az Isten Fia a csoda véghezvitelénél igénybe vette a gyarló emberek szolgálatát. A szemtanúk közül később többen elmondhatták: Én mutattam meg a sírt. Én oldoztam el Lázár kötelekeit. Vagy én is segítettem elhengeríteni a nehéz követ. Lázár életre támadt. Milyen nagy csoda. Az Isten Fia megosztja dicsőségét a gyarló emberrel, munkatársának fogadja őket, ez nem kisebb csoda. Dicsőség érte Istennek!

b) Másik tanulsága Igénknek az, hogy az Úr Jézus nem végzi el csoda által azt, amit mi magunk is képesek vagyunk megtenni engedelmesség által. A mindennapi életben szembe találhatjuk magunkat olyan nehéz kövekkel, amiket nekünk kell elhengerítenünk az útból. Ilyen például a megbotránkozás köve, a kevélység köve, a keresztyénietlen magatartás és a be nem vallott bűnök félelmetes kövei. A mi feladatunk az, hogy engedelmeskedjünk Jézusnak. Ő nem igényel tőlünk többet, mint amit megtehetünk. A csodát ő viszi véghez így akar együttmunkálkodni velünk.

Közösségben gyakran lehet hallani ilyen imádságot: "Uram, add, hogy hű legyek! Add, hogy engedelmes legyek!" Ha aztán nem vagyunk engedelmesek, könnyen azt gondoljuk, hogy az Úr nem adta és így megpróbálunk kibújni a felelősség alól. Igénk arra mutat rá, hogy vannak feladatok, amiket nekünk kell elvégeznünk. Az Úr mindig elvégzi a magáét. Ő nem elégszik meg az álmódzó vagy álmélkodó kegyesekkel, azt akarja, hogy tevékenyek legyünk.

Gerő Sándor

NŐK ROVATA

Rovatvezetők: Szerencsy Józsefné és Oláh Lajosné

Női konferencia elnök:

Bányai Sándorné

Alelnök: Fülöp Árpádné

Pénztáros: Mrs. Henry Austin

EDÉNYEK

"Nagy házban pedig nemcsak arany és ezüst edények vannak, hanem fából és cserépből valók is..." (II. Timóth. 2:20).

Bizonyosra veszem, hogy az Igében felsoroltak közül — majdnem egytől egyik — szép váza szeretne lenni, ha választásra kerülne a sor, talán kerámiából készített és egy szép márványasztalra állítva, hogy mindenki megcsodálja. Nem hinném, hogy sokan választanák a papírkosár szerepét a konyhában, talán a sarokba az ajtó mögé állítva, pedig határozottan mindegyikre szükség van a "nagy házban".

Éppen így áll az Isten munkájában is. Sokszor elfelejtjük, hogy minden ami szép, nem minden esetben használható is. Vagy ellenkezőleg, minden ami használható, nem minden esetben szép és ékes. Az Úr munkájában szükséges, hogy valaki használható legyen. Isten nem mindig akarja, hogy azt válasszuk amit mi akarunk. Isten kiválaszt és meghatároz személyeket meghatározott munkára. De minden esetben az Úr megkérdezi, kész vagyok-e cselekedni? Itt van a szabad akarat megnyilvánulása. Sokan mondják, miért engedi meg ezt vagy azt az Isten? Miért nem ad nekem annyit, vagy azt amit másnak? Sok ilyen vagy hasonló kérdés hangzott el a múltban és a jelenben is.

A mi ó-természetünkénél fogva, a taps a siker, a nagy elismerés szívesebben érintene minket, mint a kudarc. Némelykor szükséges is az elismerés bizonyos fokig, hogy az eredménytelenség ne húzza le az elcsüggedésbe az embert — gondolok itt az Úr munkájában állókra — azonban különbséget lehet tenni, Istennek szüksége van, mind a kétféle és különféle edényekre az Ő szolgálatában. *De a legjobban a megüresített edényt tudja használni, amit Ő tölt be.*

Némely egyén hasonlatos lehet a vázához, ékeskedhet és használható is tud lenni, másokat szükséges, hogy az Úr elrejtse a függöny, vagy éppen az ajtó mögé, hogy annál inkább

használható és segítő eszköz lehessen az Úr kezében. Azt kell kérnünk, hogy adjon az Úr nekünk olyan szívet és engedelmességet, hogy készek legyünk mindenre, amire Ő akar használni. Levelében írja valaki nekem: "már én öreg vagyok, nem tudok mást tenni, csak imádkozni..." De ne kicsinyeljük le ezt a nagyon fontos dolgot, mert olyan kevesen teszik igazán hűséggel az imádkozás szolgálatát!

Sok a munka, a rohanás és nincs sok idő, mert ha sok lenne sem volna elég arra, hogy méltóképpen imádjuk az Urat és imádkozzunk a lelkekért. Billy Graham mondta egy rádióelőadásában, hogy: "...a sok láthatatlan ezrek, akik imádkoznak érte és munkájáért, azok teszik lehetővé az Ő munkáját és a lelkek megtérését." Egy 85 éves asszony volt vendégem, s úgy nyilatkozott, hogy "addig leszek itt e földön, míg az Úrnak szüksége van itt reám." Lakótársa úgy emlékezett meg róla, hogy naponta négy órát tölt el rendszeresen Biblia-olvasással és imádkozással. Sokan kérik őt imatámogatásra.

Sokszor kérdezem magam, hogy

A KÖNYV- ÉS TRAKTÁTUS MISSZIÓ HÍREI

Olvassunk magyarul! A jó könyv jó barát. Könyveink között sohasem vagyunk egyedül. Újabb Könyvajánlataink:

Watchman Nee: *Tizenkét Tele Kosár.*

A korábban megjelent könyveiből már sokak által jól ismert kínai igehirdetőnek különböző témákról tartott előadásai vannak itt összegyűjtve. Negyszer 12 előadás. A könyv címe is arra a maradékra emlékeztet, ami akkor gyűlt össze, amikor az Úr megvendégelte a sokaságot.

A Hét Gyülekezet.

Ebben a füzetében Watchman Nee a Jelenések könyvének 2. és 3. fejezetét magyarázza. A feltámadott és megdicsőült Krisztusnak a hét korszaki gyülekezethez írt levelét hozza hozzánk közel és teszi azok üzenetét aktuálisnak.

Ezekén kívül:

Arthur P. Fittnek egy 170 oldalas könyve, amelyben D.L. Moody élet-

mi határozzuk-e el a mi munkánk fontosságát? Őh az elrejtett edények, az elrejtett szolgálatok nagyon fontosak az Úr előtt. Az idő rohan és kevés, az Úr Jézus eljövetele nagyon közel van. Kinek mit adott az Úr használja az ő munkájában. *Az Úr munkájában nincs nyugalomban helyezés.* Az idős, tapasztalt testvérek vegyék elő az Igét és az imaharcot, álljanak azok mögé, akik az élvonalban harcolnak! A sátán támadása minden vonalon nagyobb mint bármikor, mert kevés ideje van. Akik az Úréi, azok vegyék fel az Efézus 6:11-18. versében leírt öltözetet. Akik nem az Úréi, azoknak szól az Ige: *"Serkenj fel aki aluszol és támadj fel a halálból és felragyog neked a Krisztus"* (Ef. 5:14).

Kemény, de igaz Igék ezek, de jó, ha meg szívleljük. Imádság és könyörgés... mikor, néha? Vasárnap — óh nem! "Minden időben a Lélek által, vigyázván minden álhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért."

Nagyon fontos az, hogy kérjünk az Úrtól olyan szívet és engedelmességet, hogy készek legyünk mindenre, amit Ő akar tenni életünkben. Nyíltan vagy elrejtve, de legyünk az Ő általa megtöltött és használható edény az Úr szolgálatában.

Faulkner Terézia

rajzát írja meg és tapasztalatokat, példákat, történeteket közöl Moody gazdag életéből.

Amerikában a magyar könyveket díjtalanul küldjük. A postaköltségre és újabb kiadványokra önkéntes adományokat kérünk.

* * *

Adományok nyugtázása: Május 31-től augusztus 31-ig.

Fodor Lajos és neje Shedden	\$ 40.-
Merkel Theofil Florida	\$ 25.-
Végh Theodor Baton	
Rouge La.	\$ 20.-
Bethesda Baptist Church Fla.	\$ 11.-
Eibner József és neje, Fla.	\$ 5.-
Tóth Béla és neje, Torontó	\$ 50.-
Rev. Katona Lajos és neje	\$ 35.-
Baptista Gyülekezet, Torontó	\$ 20.-

Megrendelésünket és adományainkat küldjük az alábbi címre:

Hungarian Book and Tract Mission
Mrs. Lidia Herjecski
1370 Michigan Blvd
Lincoln Park, Mi. 48146.

IGAZI ISTENTISZTELET

“Mert éheztem és ennem adtak...” Megkezdődött a beszélgetés. Uram, mikor láttuk, hogy éhezni voltna...? Amit megcselekedtetek eggyel az én kicsinyeim közül, énvelem cselekedtetek, mondta az Úr Jézus. Ilyen módon némelyek angyalokat vendégeltek meg tudtukon kívül.

A történet, amit most leírok, már a múlté. A háború előtti idők emléke, amikor még koldusok gyakran megálltak az ajtónk előtt. János bácsi nem koldus módra kéregetett. Ő nemcsak szegény volt, de fogyatékos is. Hiányzott neki az, amit mi is úgy kaptunk, kivétel nélkül mindnyájan: az értelem. — Nem volt senkije. Egyedül élt a falu szélén egy kis házikóban. A faluban mindenkit ismert és mindenki ismerte őt. Az ajtók megnyíltak előtte. Bárhová ment, meleg étellel kínálták. — Egy idő után ritkábban lehetett látni. Szomorúan járt-kelt az utcán. Látszott rajta, hogy beteg. Emberi gyarlóságunk, hogy amit, vagy akit látunk hamar elfelejtjük. Így volt ez János bácsi esetében is. Elfeledkeztünk róla. De neki bizalma volt a falu népéhez. Amikor már nem bírt a faluba jönni, hogy enni valót kapjon, egy ötlete támadt. Egy írkalapra idomaltan, de olvasható betűkkel ezt írta: “Beteg vagyok, levest!” Az írkalapot kívülről a kilincsre kötötte.

Akik reggel arra mentek a mezőre dolgozni, meglátták a kiakasztott papírt. Volt aki szekérrel ment, de megállította az ökröket, hogy oda-menjen és elolvassa az írást. Akik be is nyitottak hozzá, láthatták a tehetetlen beteget. Az ötlet jó megoldás volt, mert attól kezdve ment a leves, a tej, a kenyér és mindaz, amire egy magányos betegnek szüksége volt.

Hála érte, napjainkban az ilyen bácsik, nénik jó meleg öregotthonokban élnek. Van leves, van gondviselés, ahogy látom nemcsak Kiskőrösön, de Palm Bayban is. Nincsenek ilyen elhagyatottaink, de azért nem lett feleslegessé a szeretet gyakorlása. Vannak betegeink, lelki sérültjeink, akiknek nem a darab kenyér hiányzik, amit könnyű volna odaadni; hanem valami másra lenne szükségük. Egy kis megértésre, egy kis szeretetre. Néha az is elég lenne, ha volna valaki, aki meghallgatná őket, már az is megkönnyebbülést

jelentene. Ehhez pedig nem centek vagy dollárok kellene, hanem ol-tárra tett idő. Hányszor hallani ilyen panaszt: “Nem nyitott rám senki ajtót!”

Az öreg János bácsi példája engem arra is tanít, hogy ha beteg vagyok, akár testileg, akár lelkileg, legyen bizalmam valakihez. Jakab apostol azt tanácsolja, hogy a gyülekezet véneihez, (Jk. 5:14) és üzenjem meg: Beteg vagyok, nem levest kérek, hanem együttérző szeretetet, vigasztaló jó szót, egy kis figyelmet.

Az Ige azt mondja: “A tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban...” (Jk. 1:27). Milyen különös, a látogatás szolgálata kedves Isten előtt! Ha ez így van, akkor nagyon ügyeljünk arra, hogy a beteglátogatásunk ne legyen egy gépies feladat, vagy valamilyen kultúrkötelesség; hanem legyen az nagyon megszentelt szolgálat. Hogy ilyen lehessen, ahhoz el kell kérnünk a felülről való bölcsességnek a lelkét. Arra ügyelni szoktunk, hogy ne menjünk üres kézzel egy beteghez; de ennél sokkal fontosabb, hogy ne menjünk üres szívvel.

Ismertem olyan beteget, aki való-sággal félt a látogatóktól. Mert fárasztotta azok sok üres beszédje. Aki nem töltekezett meg mennyei kincsekkel, az csak önmagát viheti. És mit tud az ilyen beteglátogató nyújtani? Az ilyen dicsekszik és ezzel van terhére a betegnek, vagy panaszko-dik, hogy neki ennyi, meg annyi dolga van, hogy milyen nehéz időt szakítani arra, hogy otthonról ki-mozduljon. Ez mind igaz is lehet, de gondold meg, hogy ez a betegnek nem vigasztalás! Milyen szívesen dolgozna ő is, de neki ez nem adatott meg. Feküdni kell, de már a fekvés is fárasztó, fecsegéssel még te is terhére vagy.

Hála érte, keveset voltam beteg, de sajnos személyes tapasztalataim vannak az ilyen kellemetlen beteglátogatókról. Fárasztott a hangos, gyors beszéd. Egyik tapintatlan látogatóm meg olyan rémtörténeteket mondott el, hogy mire elment magas lázam lett és orvost kellett hívunk. Volt olyan látogatóm, akinek csendes vigasztaló szavai elfeledtették velem, hogy beteg vagyok. Nem pré-

dikált, de szavai balzsamként hatot-tak reám. Nem önmagával volt tele, hanem érdekelte, hogy én hogy vagyok. Volt ideje és volt figyelme-rám. Az a benyomást keltette, mintha számára én lennék a legfontosabb. Elhozta számomra azt az Igét, ami neki erőt adott és amiből nekem is jutott.

Ebből is tanultam. Isten kegyel-méből meggyógyultam. Most ilyen látogató szeretnék lenni én is, aki mindig a Lélek vezetésével megy és tudja, hogy kinek, mikor kell vinni a levest, kinek az Igét, az erősítő, vigasztaló szót. Kinek kedves és tanulságos élettapasztalatot, kinek egy jó könyvet. Tudni, hogy kihez kell vinni vigaszt, derűt és mosolyt, hogy így lehessen áldás Uram kezében.

EGYEDÜLI REMÉNYEM...

*Egyedüli reményem,
Ó Isten, csak te vagy,
Jövel és nézz meg engem,
Magamra ó ne hagyj!
Ne légy tőlem oly távol,
Könyörülj hű szolgálodon,
Úr Isten, el ne hagyj!*

*Ha a nehéz időkben
Elcsügged a szívem,
Vigasztalást ígédben,
Uram, te adj nekem!
Ha kétség közt hanyódom
És mentségre nincs módomb,
Te tarts meg, Istenem!*

*A földön ha elvesztem
Szerelmem tárgyait,
Maradjon meg mellettem
Szerelmed és a hit;
Csak azt el ne veszítsem,
Mi benned, ó Úr Isten,
Remélni megtanút!*

*Földi jó és szerencse
Mulandó, mint magunk,
De a hit drága kincse
Örök és fő javunk;
Hitünk áll rendületlen,
Hogy Isten véd szüntelen:
Élünk, vagy meghalunk.*

*Uram, a nyomorultat,
A gyöngét el ne hagyj,
Az árvát, elhagyottat
Gyámoltsd te magad!
A szegényt, ki remélve
Csak reád néz az égbe:
Úr Isten, el ne hagyj!*

Fejes István

“HA NAGY VIZEK ÁRADNAK IS”

Zsoltárok 32:6

Ezen a nyáron, július óta szinte nincs olyan híradás, amelyből hiányoznék a hazai folyók és az árvízzel veszélyeztetett területek helyzetének ismertetése. Hallgatjuk a nyugtalanító híreket, sajnáljuk az ott lakókat, de ott lapul bennünk az ellenőrizhetetlen érzés is: jó, hogy nem rólunk van szó! Ha azután ezért elszégyeljük magunkat, máris felmerül a kérdés: mit tehetnénk értük? Hogyan lehetnénk segítségükre?

BAJBAN VANNAK...

Vasárnap reggeli áhitat. Az ablakokon rézsut hull a fény, virág a szószéken, béke, nyugalom: jó lelkiismerettel fonódnak a szavak a vezérfonal szerinti téma köré: “*Adjunk hálát a megfáradtakat megerősítő Úrnak.*” (És 40:27-31.). Ki-kí elmondja imádságában, amit kapott tapasztalatban, igében. Azután egy asszonytestvér sirósra lágyult hangja hallatszik: “Jó Atyánk, könyörülj azokon, akiket árvíz fenyeget, védőket, őrizd meg a nagy veszélytől. Neked hatalmad van a vizek fölött is...”

Imaóra után megkérdeztem a testvért. — Hozzá tartozói vannak talán az árvízveszélyes területeken?

— Nem, nincsenek...

— Csak azért gondoltam, mert olyan őszintén könyörgött értük...

— Hogyne tettem volna, — felelte, — hiszen bajban vannak! — (Gy.K.)

* * *

A GÁTAKON

Utazás közben a nyugtalanító hírekről beszélgettünk: a Körösök mentén fenyegető árvízhelyzetről. Volt, aki a dombos kertjében is észlelhető nedvességről panaszkodott, míg valaki le nem intette mondván: “Nagyobb baj az otthonok kiürítése és pusztulása!”

Az autóbusz rádiója éppen híreket sugárzott. A bemondó vázolta a tényleges helyzetet a Bodrog és a Körösök területéről. Békés... Doboz... Szeghalom... Tarhos... Csend lett.

Arra is gondoltam az iménti megjegyzés hallatán, hogy talán a tények hiányos ismerete miatt sokszor csak a magunk problémáit látjuk, pedig esetleg lenne lehetőségünk arra, hogy a mások még nagyobb baját

érezékeljük. Segíteni is tudnánk valahogyan. Ezért nem lehetünk kicsinyes szemlélői a távolabbi történeteknek, ha azok valakinek nagy bajt okoznak.

A jelentés arról is szól, hogy a lakosság, a honvédség, a különféle társadalmi szervezetek éjt-napot egygyé tesznek az elázott gátakon, megfeszített erővel küzdenek a kitörni készülő víz ellen.

Én is a gátra kerültem. Együttérző szívvel, mint sokan mások.

Azon a napon három gyülekezetben volt alkalmam szolgáltni, és szükségesnek láttam, hogy lélekben mindenkit a gátakra vigyek, hadd lássák a küzdelmet, és imádkozzanak azokért, akik most nem a templomokban vagy otthonukban borulnak le, hanem a leselkedő nagy veszedelem színhelyén, rettegés között.

Lehetséges, hogy valaki vállalt vonja: Ez is valami? — De én tudom, hogy hívő és nem hívő emberek együtt állnak a veszéllyel szemben, és igenis, szükségük van az együttérzésre, és erőt kaphatnak imádságaik által is. — (R.I.)

* * *

CSAK A KIRÁNDULÁS...

Már egy hete megtervezték a kirándulást, de mindig közbejött valami. Amikor végre úgy látszott, elhárult minden akadály — reggelre esett az eső, fújt a szél.

— Hát ez borzasztó, — fakadt sírva a kisebb gyerek, — ha ma sem megyünk el, akkor le is mondhatunk az egészről!

A másik eltolta maga elől a tányért:

— Nem kérek reggelit, — mondta durcásan, — kinek van kedve enni, ha esik az eső és odalett az egész kirándulás!

Nagyobb testvérünk — a nyári tervek készítője és véghezvivője — nyugodtan vajazta tovább a kenyérszeleteket. Ránézett a két elkeseredett fiúra:

— Nekünk csak a kirándulás lett oda, de vannak olyan gyermekek is, akiknek ettől az újabb esőtől talán már az otthonuk is odalett...

— Az otthonuk? — ezen már el kellett gondolkozni. — Képzeld, — súgta egyik a másiknak — ha már itt a lépcsőnk előtt locsogna a víz...

Amikor mindenki együtt volt, az

asztali ima után ki-kí hozzátette a magáét. A kisfiúk is. Megköszönték, hogy csak a kirándulás maradt el, más baj nem fenyegeti őket, és őszintén kérték, hogy az Úr Jézus őrizze meg a gyermekeket és szüleiket az árvízveszélyben.

(—i— a)

Békehírnök Aug. 24./80.

Olvassuk, tanulmányozzuk a Szentírást

5. lecke

1980. október 5.

Isten szövetsége és Dávid
Sámuel II. 7:8—16.

Szept. 29. Hétfő. Isten tisztelése után vágy. Sám. II. 7:1—7.

Szept. 30. Kedd. Oltalmazá az Úr Dávidot. Sám. II. 8:8—17.

Okt. 1. Szerda. Helyes válasz Isten jóságára. Sám. II. 7:18—24.

Okt. 2. Csütörtök. Áldásért való esdeklés. Sám. II. 7:25—29.

Okt. 3. Péntek. Hálaadási istentisztelet. Krón. II. 16:1—7.

Okt. 4. Szombat. Isten szeretetének hirdetése. Krón. II. 16:23—24.

Okt. 5. Vasárnap. Tiszteljük az Urat mindenkben. Róma 14:1—9.

Aranymondát: “*És állandó leszen a te házad, és a te országod mindörökké tiéd leszen és a te trónod erős leszen mindörökké.*” (Sámuel II. 7:16.)

Vasárnapi imaáhitat: Sámuel II. 7:9, 13—16. Elmélkedjünk az Úr kijelentéseiről: “*És veled voltam mindenütt; — Irgalmasságomat nem vonom meg tőle...*”

* * *

6. lecke

1980. október 12.

Isten szövetsége és Izráel bűne
Királyok I. 11:4—13.

Okt. 6. Hétfő. Az Istennel való szövetség meggyalázása. Kir. I. 11:1—8.

Okt. 7. Kedd. Isten megbünteti az elhajlót. Kir. I. 11:9—13.

Okt. 8. Szerda. A megbüntetés előkészítése. Kir. I. 11:26—33.

Okt. 9. Csütörtök. Az ígélet másnak adatik. Kir. I. 11:34—40.

Okt. 10. Péntek. A világi bölcsesség végzetes. Kir. I. 12:24—33.

Okt. 11. Szombat. Megítéltetik a gonoszság. Kir. I. 14:1—10/a.

Okt. 12. Vasárnap. Hűség és biztonság útja. Ésaías 55:6—11.

Aranymondát: "Ne legyenek néked idegen isteneid előtted." Móz. II. 20:3.

Vasárnapi imaáhitat: Hívjuk segítségül az Urat, aki bővölködik a megbocsátásban! Ésaia 55:6—7.

* * *

7. lecke 1980. október 19.

Isten szövetsége és Jeremiás Jerém. 31:1—3, 29—34.

Okt. 13. Hétfő. Isten hűsége. Jerém. 31:1—6.

Okt. 14. Kedd. a hűség jutalma. Jerém. 31:7—14.

Okt. 15. Szerda. Remény a jövőben. Jerém. 31:15—22.

Okt. 16. Csütörtök. Mindenkinek van felelőssége. Jerém 31:23—30.

Okt. 17. Péntek. Szövetség a szívben. Jerém. 31:31—40.

Okt. 18. Szombat. Igéret a hűséghez. Jerém. 7:1—7.

Okt. 19. Vasárnap. "Térjete meg!" Ezékiel 18:25—32.

Aranymondát: "Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké lesznek, ők pedig népemmé lesznek." Jerém. 31:33/b.

Vasárnapi imaáhitat: Adjunk hálát, hogy odatartozunk Istenünkhöz és hogy az Ő népe vagyunk! Jeremiás 31:31—33.

* * *

8. lecke 1980. október 26.

Isten szövetsége és Ezsdrás Nehémiás 8:2—3; 9:32—38.

Okt. 20. Hétfő. Isten Igéjét szereték. Nehém. 8:1—12.

Okt. 21. Kedd. Tanultak Isten Igéjéből. Nehém. 8:13—18.

Okt. 22. Szerda. Istentisztelet része a bűnvallás. Nehém. 9:1—8.

Okt. 23. Csütörtök. Isten kegyelmére való emlékezés. Neh. 9:9—21.

Okt. 24. Péntek. Isten szeretete és türelme. Nehém. 9:22—31.

Okt. 25. Szerda. A megoldás: légy hűséges. Nehém. 9:32—38.

Okt. 26. Vasárnap. Törvényed az én örömem! Zsolt. 119:169—176.

Aranymondát: Szakaszokra osztva olvasták a könyvet, Isten törvényét, és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat. (Új fd.) Nehém. 8:8.

Vasárnapi imaáhitat: Nehémiás 8:5—9. Törekedjünk arra, hogy úgy imádságos áhitataink, mint istentiszteleteink mindig áthatottak legyenek!

AUGUST AT BETHESDA

The month of August in Florida is normally one of our warmest months of the year, but then, our entire country for some reason or another also had warmer than normal temperatures. Thus, we can truly say that God had surrounded us with his glorious sunshine which not only warms our bodies, but also our hearts.

Gods blessing had been made manifest in our Home in so many ways. Our residents are for the most part happy and enjoying reasonable health. Our employees have been taking their well deserved vacations and those who have remained on duty have worked extra hard to keep our Home in full operation during the critical summer months. God has also blessed us with many fine friends who have upheld us so faithfully in their prayers and with their support throughout the month. God has also provided us with some volunteer help in our construction project. Our Library addition is moving ahead quite nicely. Sheetrocking has been completed and we have prime coated it in preparation for final painting. Our two restrooms have been tiled and we are now awaiting the plumber to set the bathroom fixture. The floor in our Beauty hop has also been finished with a commercial grade of linoleum squares. The tiling has been done by dear friends for material costs and a very minimum labor charge. The Beauty Shop floor labor and material was provided without cost by a very dear friend of our Home. We will shortly be ready to panel our Library. This will add a finishing touch to our project. We still have much to do to finish the outside of the building and to furnish our Library and the Beauty Shop. The furnishings for our Library have already been promised to the Home by a very dear friend from Huntington, Conn. Mr. and Mrs. Frank Showah love the Lord and visited our Home just once. They saw the work that was being done, and now they wish to do something real meaningful for all of our residents. They therefore will provide us with a library table and chairs, plus lounge chairs, lamps and floor covering. These items will completely furnish our Library except for the books and other reading materials which will be made available to all of our residents. We praise God for friends such as Mr. & Mrs. Showah and we wish Gods richest blessings upon them. Now, if God would only touch someone elses heart to help us furnish our Beauty Shop, it would really add joy to all of our residents. We place our entire trust in Him who makes all things possible for those who believe in Him.

We have received quite a few requests for our yearly report which we were happy to supply to all who requested it. We still have a few copies left and we would be happy to provide one to all who make a request for it.

During the month of August, the Lord called one of our real old timers home. Anna Washitza became a resident in our Home in 1951 and was our resident until 1977 at which time she had to be transferred to a nursing home. We often visited with Mrs. Washitza and I know that she loved her Lord and remained faithful to the end. She did much work in our Home in her earlier days and we now shall miss her. May God be with her family members and all others who were close to her.

Soon we will begin to make preparations for our forthcoming winter season. There is much to be done to have everything in order for our expected guests. Please continue us in your prayers, and, if possible, stop in to pay us a visit whenever you are in our area. You will be made most welcome. God bless you all.

Ernest J. Kish,
Administrator

* * *

CONTRIBUTIONS-AUGUST, 1980.

Mr. Aaron Hollander, Palm Bay, FL \$26.50; Mrs. Rose Sas, Palm Bay, FL 10.00; Mr. Alex Raduly, Palm Bay, FL 10.00; Mrs. Helen Veizer, Palm Bay, FL 5.00; Mrs. Helen Davis, Palm Bay, FL 100.00; Mr. and Mrs. Victor Kovach, Jamaica Estates, NY 50.00; Mrs. Julia Smenyak, Palm Bay, FL 5.00; Mrs. Julia and Margaret Vargo, Camet, CA 15.00; Rev. and Mrs. Gabriel Petre, Palm Bay, FL 10.00; Mr. and Mrs. Steve Crump, Merritt Island, FL 25.00; Mr. and Mrs. Joseph Kanya, Palm

Springs, CA 100.00; Mrs. Margaret Mobley, Palm Bay, FL 25.00; Mr. and Mrs. Julia Washitza, Bethlehem, PA., Mr. John Franclik (New York City, NY), **In loving memory of Anna Washitza** 58.40; Mr. and Mrs. John Bucko, Melbourne, FL. **In loving memory of our dear sister Anna Washitza** 20.00; Hungarian Baptist Church, New York City, NY 25.00; Bethesda Baptist Church, Palm Bay, FL 255.00; Mr. and Mrs. Ernest J. Kish, Palm Bay, FL 30.00. — **Total: \$769.90.**